

След...

Текст Жени Адарска

Часът е 1 след полунощ. Не, че има някакво значение... Когато току що си бил свидетел на превъзходството на смъртта, малко неща запазват значението си.

Превъзходство ли е наистина? Чие всъщност е превъзходството? Нямам отговор, не сега. В този момент имам сили единствено да мълча и да се опитвам да разбера неразбираемото...

Прег очите ми се редят скъпите образи на родителите ми, които загубих почти дете; на приятели, които загубих през последните години. Не плача, не се задавам от гняв и безсилие... Оставам се на пустотата, от която сърцето ми ще замира всеки път, когато си дам сметка, че ги няма тук.

Различно е. . . неизразимо тъжно, убийствено категорично, непроменимо. И все пак различно!

Тази книга е предел в представите ми за много и все важни неща.

Преди всичко обаче осъзнавам, че ми липсва желание и порив да я оценявам, да пресявам образите и случките, в търсене на скритата авторова идея, да давам оценки за редно и нередно, за правилно и грешно, за морално и безнравствено. Приемам, без каквито и да било резерви, откровения разказ на един минал през ада мъж, стъписна от искреността, с която е поднесен. Какво ти стъписване!? Пометена съм! В състояние съм да изпитвам единствено съчувствие. И преклонение. Прег Любовта.

Ракът е чудовище – интелигентно, безпощадно и отмъстително. Стълкновението с него е жесток катаклизъм. Но за сетен път се убеждавам, че оцелелите духом след този катаклизъм са недостижимо по-големи, по-силни, по-истински.

Дотолкова, че да ни накарат да замълчим.

P.S. Жени Адарска е председател на Асоциацията на пациентите с онкологични заболявания и приятели (www.apoz.eu). Самата тя живее с рак от десет години.